

[Madsen-Mygdal.]

sen: Som har Værdi!). Ja, som har Værdi, men tør det ærede Medlem sige noget som helst om, hvilke Tab der vil blive der? Enhver, som kender noget som helst til Forholdene, vil vide, at der vil blive Tale om store Tab. Her er heller ikke Tale om, at der forlanges Beløb, som er tabte, tværtimod, i Sammenligning med den Sikkerhed, der gives ved Akkordordningen, er her en langt større Sikkerhed. For blot et Aar siden blev der ydet ca. 50 Mill. Kr. til en Elektrificering af København Nærtrafik. (Ministeren for offentlige Arbejder [Friis-Skotte]: 16 Millioner!). Ja, men det bliver andet og mere, det ved den højtærede Trafikminister meget vel. Jeg kan nævne flere store Millionbevillinger, hvor paa Forhaand en stor Del er tabt, ogsaa af det Beløb, der er sat i Nærtrafikken. (Indenrigsministeren [Dahlggaard]: Hvad kommer det Sønderjylland ved?). Det vedkommer Spørgsmaalet her derved, at det er en ejendommelig og i Virkeligheden ganske uforsvarlig Karrighed, som Regeringen og Rigsdagens Flertal viser, naar de vender den kolde Skulder til de Landmænd, som nu kæmper den sidste fortvivlede Kamp for Hjemmets Opretholdelse. Naar man har kunnet bevilge saa store Beløb, og Beløb, som giver mægtige Tab, er det ejendommeligt, at man ikke vil sætte de langt mindre Beløb, der her er Tale om, ind for dog at løse den begrænsede Opgave at forhindre, at Landmænd i de kommende Maaneder bliver tvunget bort fra Hus og Hjem, saa de kan faa den Chance at se, hvorledes Forholdene udvikler sig. Det er saa meget mere uforsvarligt, som den Hjælp, der her kræves, aldeles ikke drejer sig om uoverkommelige Beløb, og heller ikke kan man i Almindelighed sige, at det er Kriselaan, der medfører nogen særlig stor Risiko.

Jeg skal i øvrigt ikke, selv om der kunde være Anledning dertil, opholde mig ved, hvad der er sket. Jeg skal heller ikke stille Forslag om, at der her vedtages nogen Udtalelse vedrørende Tillid eller ikke Tillid til de Foranstaltninger, der er truffet, skønt jeg mener, at hvad Regeringen hidtil har foretaget sig, og undladt at foretage sig, indgyder ikke Tillid til, at denne Regering har fundet den Vej, der fører ud af Krisen, men det tyder snarere paa, at den er i Ræd med at føre hele vort Folk, vort Erhvervsliv, dybere ned i Krisen, i Mangel paa Beskæftigelse, i Arbejdsløshed.

At der nu nedsættes et Erhvervsraad, og at der, som vi hørte det før af den højtærede Statsminister, er nedsat en Land-

brugskommission, der skal overveje og undersøge Forholdene, kan være meget godt, navnlig, naar Regeringen ikke selv ved, hvad den skal gøre, og føler Trang til at skyde Ansvaret fra sig eller at faa noget at dække Ansvaret med, Ansvaret for, at den Handling, Tiden kræver, stadig bliver udskudt.

Ja, for saa vidt kunde der nok være Grund til at udtale Mistillid (*Statsministeren* [Stauning]: Gør det!). Ja, det siger den højtærede Statsminister saa trygt, fordi Statsministeren nu har et meget stort Flertal. Jeg ved, en saadan Udtalelse vil blive forkastet, og det er jo ikke ærkesløse Debatter og Mistillidserklæringer, som ikke vedtages, der trænges til. Hvis jeg havde Grund til at tro, at en saadan Erklæring kunde vedtages, beder jeg den højtærede Statsminister være forsikret om, at saa vilde jeg ogsaa stille Forslag, men Forholdene ligger jo saaledes, efter at ogsaa det konservative Folkeparti har sluttet sig til Regeringen i dens Krisepolitik, at der ikke er Muligheder for at faa et Mistillidsvotum vedtaget.

Men jeg tillader mig nu — saa kan faa eller mange her i Tinget være enige med mig heri — at sige, at under Tidens bitre Alvor er Lovgivningsmagten stillet overfor et Krav om øjeblikkelig Hjælp, øjeblikkelig Handling, til Forebyggelse af økonomisk Sammenbrud i Tusinder af Hjem, hvor Dygtighed og Flid og Selvhjælpsevillie bor til Huse, og hvis Opretholdelse er eller bør være en Sag, der ikke er Samfundet ganske ligegyldig. Og derfor retter jeg den Opfordring til Regeringen, at den, uden Hensyn til, hvad der hidtil er foretaget, gaar ind i et Samarbejde med alle Rigsdagens Partier om øjeblikkelig Tilvejebringelse af et virksomt Værn mod Landbohjemmenes Sammenbrud, virksomt, saavel i Sønderjylland som i hele det øvrige Land.

Jeg tillader mig i Overensstemmelse hermed at foreslaa, at Tinget afslutter denne Debat med en Udtalelse, som Regeringen meget vel, hvis den har Villie dertil, kan modtage, og som efter min Opfattelse alle Partier burde kunne stemme for. Den Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen, jeg vil stille, lyder saaledes:

Idet Folketinget opfordrer Regeringen til at fremsætte Forslag om en virksom Krisehjælp til Værn for de Landbohjem, der trues med Sammenbrud, gaar Tinget over til Dagsordenen.

Hvis et saadant Forslag fremsættes af Regeringen og gennemføres, vil det betyde Hjælp ikke blot for nødstedte Landmænd i Sønderjylland, men i hele Landet. Jeg